

ส่วนรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....เมทินี คำโถม.....รหัสบุคคล.....005379.....

เบอร์โทรภายใน.....2863-4.....เบอร์โทรมือถือ .....0864004036.....

Email Address maynee027@gmail.com.....

หน่วยงาน.หอผู้ป่วยเคมีบำบัดและปลูกถ่ายไขกระดูกเด็ก.....

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด).งานการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์.....

*ชื่อ-สกุล.....เมทินี คำโถม..... รหัสบุคคล.....005379.....

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีทีผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้
โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ส่วนที่ 2

ชื่อเรื่อง เปลี่ยนความกลัวเป็นความกล้า

ตี๊ด... ตี๊ด... ตี๊ด... ตี๊ด..... เสียงดนตรีจังหวะสนุก ถูกใจวัยรุ่นสมัยใหม่ที่เรียกแบบทันสมัยว่า EDM กับเด็กชายตัวน้อยเดินตามจังหวะเพลงที่เป็นวิถีทัศนภาพข่าวของ สถานีโทรทัศน์ดังพร้อมกับคำบรรยายพาดหัวข้อข่าว “สุดน่ารักหนูน้อยจ๋าม่า อารมณ์ดี ออกสเก็ตลีลาเกินขนาดจนชาวเน็ตต่างแห่คอมเมนต์ และแชร์ไปตาม Social media ที่มีผู้คนดู หลักหลายแสน” ทำให้ฉันยิ้มกว้างๆ อย่างไม่รู้ตัวพร้อมกับนึกถึงเรื่อง เมื่อ 6 ปีที่แล้ว ที่ฉันกำลังทำงานอยู่ในหอผู้ป่วยแผนกปลูกถ่ายไขกระดูกและให้ยาเคมีบำบัด ที่ต้องดูแลผู้ป่วยเด็กมะเร็งโรคเลือดโดยให้ยาเคมีบำบัดและปลูกถ่ายไขกระดูกกับเด็กที่มีอายุ 1 ขวบขึ้นไป เสียงของอาจารย์แพทย์ยังดังก้องในความจำของฉัน “มีผู้ป่วย เด็กเพศชาย อายุ 4 เดือน น้ำหนักตัว 5 กิโลกรัม เข้ามาทำการปลูกถ่ายไขกระดูกเร็วๆ นี้นะครับ ถ้าไม่ทำผู้ป่วยอาจจะไม่สามารถ มีชีวิตอยู่ต่อไปได้” สนิหน้าฉันและพยาบาลคนอื่นในห้องเกือบทุกคนที่ทราบข่าวต่างมีสีหน้าตกใจ และวิตกกังวล เนื่องจากเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าไม่มีประสบการณ์การดูแลผู้ป่วยเด็กทารกและเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 1 ปีเลย และการปลูกถ่ายไขกระดูก มีโอกาสเกิดภาวะแทรกซ้อนและอาจจะเป็นอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตสูง จึงต้องประเมิน และดูแลผู้ป่วยอย่างใกล้ชิด คอยประเมินอาการแสดงต่างๆ เพื่อผลการรักษาที่ดี สำหรับฉันนั้นมากกว่าคำว่าวิตกกังวลแล้ว คือคำว่า..... “กลัว” ..... พร้อมกับคำถามในสมองให้คิดมากมาย ถ้าเด็กร้องแบบโหนถึงจะเรียกว่าเจ็บปวด เจ็บปวด หรือหิว แล้วเจ็บจะรู้ได้อย่างไร ว่าเจ็บตรงไหน และอีกหลากหลายคำถามในใจถามใจตัวเองให้วิตกกังวลอยู่เสมอ และดูเหมือนหัวหน้าที่หอผู้ป่วยแสนดีของฉันจะทราบถึงความวิตกกังวลของลูกน้องตัวน้อย จึงจัดประชุมเตรียมทบทวนการดูแลผู้ป่วยทารก สถานที่ และอุปกรณ์ให้เหมาะสมเพื่อให้เรามีความมั่นใจในการดูแล พร้อมพูดปลอบประโลมเพื่อคลายความกังวลซึ่งมันก็ช่วยฉันมากอยู่ทีเดียว แต่เสี้ยวความคิดฉันก็ยังกลัว พร้อมกับพยายามท่องและอธิษฐานใจ ว่าขอให้ผู้ป่วยอาการดีขึ้นจนยังไม่ต้องรับทำการรักษา หรือให้อายุเด็ก และน้ำหนักมากกว่านี้ก่อนจึงเข้ามารักษา หรือความคิดสุดท้ายที่แทบจะเป็นไปไม่ได้คือ..... ฉันไม่ต้องดูแลผู้ป่วยรายนี้ได้หรือไม่..... ??

และวันนั้นก็มาถึง ฉันหัวเราะในใจ คำอธิษฐานของฉันคงไม่เป็นผลสินะ ผู้ป่วยย้ายมาจากหอผู้ป่วยเด็กเล็กโดยแขน ขา ของผู้ป่วยนั้นเล็กมาก ท้องโตจนนอนคว่ำไม่ได้ ร่างกายมีรอยจ้ำเลือด เขื่อ বুตาแดงเป็นบางจุดเนื่องจากภาวะเกล็ดเลือดต่ำ มาพร้อมกับแฟ้มประวัติเล่มใหญ่ ที่เขียนตัวโรคทางพันธุกรรม และการรักษาที่ยาวเหยียดที่จากการวิจัยต้องทำการปลูกถ่ายถึงจะหายจากโรคและผู้ป่วยรายนี้เป็นรายแรกของประเทศไทยที่จะทำการปลูกถ่ายไขกระดูกมันทำให้ฉัน..... กลัวไปมากกว่าเดิมเลยละ.....

เมื่อเข้ากระบวนการรักษาฉันได้เข้าไปประเมินผู้ป่วยอธิบายการปฏิบัติตัว และซักประวัติจากผู้ดูแลนั้นก็คือ มารดาของผู้ป่วยรายนั้นนั่นเองซึ่งเป็นหญิงสาววัยทำงาน เล่าด้วยสีหน้ายิ้มปนเศร้าว่า “มีลูกคนนี้เป็นคนแรกตั้งแต่แรกคลอดน้อง ถึงอายุ 4 เดือนน้องกลับไปอยู่บ้านได้แค่ 3 วันเองค่ะ ครั้งนี้แม่เองก็รู้ว่ามีความเสี่ยงสูงที่น้องจะไม่มีโอกาสได้กลับบ้านอีกเลย แต่แม่อีกมีความหวังที่น้องจะได้มีชีวิตเหมือนเด็กทั่วไป ถามแม่ว่ากลัวไหม? แม่ก็ต้องกลัว และพร้อมเสี่ยง

ที่จะทำให้ลูกมีชีวิตเหมือนเด็กคนอื่น” นี่เป็นประโยคที่ฉันจำและประทับใจและใช้ความกล้าของความเป็นแม่ มาเป็นแรงบันดาลใจลดความวิตกกังวลและความกลัวในใจที่เกิดขึ้น

เมื่อผู้ป่วยเด็กรายนี้เข้าสู่กระบวนการปลูกถ่ายไขกระดูก มันก็ไม่ได้เป็นอย่างที่ฉันกลัวเสมอไป เด็กไม่ร้องไห้แฉะ สามารถประเินสัญญาณชีพจรและอาการทั่วไปโดยไม่ต้องกังวล ถึงแม้จะมีอาการภาวะแทรกซ้อน จนถึงต้องย้ายไปสังเกตอาการอย่างใกล้ชิดที่หอผู้ป่วยวิกฤตแต่ไม่นานนักก็สามารถกลับมารักษาต่อที่หอผู้ป่วย ที่ฉันดูแลอยู่ได้ ท้องที่โตของเด็ก ค่อยๆยุบ จนสามารถคว่ำได้ น้ำหนักที่เพิ่มขึ้นทำให้ไม่ผอมแห้งเหมือนก่อน เป็นที่รัก ของทุกคน พวกเราเฝ้าดูพัฒนาการของเด็กน้อย และตื่นเต้นทุกครั้ง เมื่อเด็กมีการเจริญเติบโตของพัฒนาการมากขึ้น เช่น หอยจับของเล่น คว่ำเอง หัวเราะ สดใส มีรอยยิ้มสดใสที่ไม่เคยมีมาก่อน โดยใช้ระยะเวลาถึง 4 เดือน กับการรักษาใน โรงพยาบาลครั้งนี้

ในที่สุดเด็กน้อยคนนี้ก็สมารถกลับบ้านได้ สีหน้าของมารดาผู้ป่วย สดชื่นแจ่มใสมีรอยยิ้มแทบจะตลอดเวลาที่ บ่งบอกถึงความสุขฉันเห็นแววตาขอบคุณที่มอบให้แม้จะไม่ได้เฝ้าออกมาในวันทีกลับบ้าน และถ้าแม่ของเด็กหันกลับมา มองแววตาของฉันก็จะมีคำว่าขอบคุณเช่นกัน ขอขอบคุณที่ทำให้ฉันก้าวผ่านช่วงเวลานี้ไปได้ ที่ช่วยดึงฉันออกจากกรอบความ กลัวและวิตกกังวล ให้ฉันมีประสบการณ์เพิ่ม ฝึกฝนจนชำนาญ มีความมั่นใจและก้าวผ่านความกลัวไปได้ในที่สุด

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ฉันคิดได้ว่า ความกลัวเป็นสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น คือการหลีกเลี่ยงบางอย่างที่เรา ยัง ไม่มั่นใจ ไม่รู้ จนทำให้เกิดความทุกข์ ความวิตกกังวล เราอาจพลาดโอกาสมากมายในชีวิต หรือแม้แต่พลาดโอกาส ที่จะเรียนรู้จากความล้มเหลวที่เป็นบทเรียนของชีวิต ที่ทำให้เราประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....เพทิพย์ จำเริญ
ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....สิรินทิพย์ ป.ส.น.ส.
สังกัด.....งานการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์.....
วัน / เดือน / ปี .....29 เมษายน 2565.....